

Александър Драганов

ЗВЕЗДАТА НА ГИБЕЛТА

София, 2018

Пролог

Как потънах в сън

Добрите момчета отиват на небето, а лошите – където си поискат. Стара мъдрост, по която се водят много хора, а в моя случай и богове. Кой не иска да е облечен стилно, да има голям назъбен меч, заплашителен шлем и безброй роби, които толкова да ги е страх от теб, че когато щракнеш с пръсти, са готови да се хвърлят от висока скала в морето, само и само да не рискуват гнева ти?

Поне на мен това ми се виждаше изкусителна опция. Предполагам обаче, че преди да ви разкажа за себе си, ще трябва да се върна в началото, когато нямало Нищо. По някое време от нищото се появил баща ми, могъщият бог Зерос, който създал слънцето, луната и звездите, земята и морето, растенията и животните, а накрая, очевидно в пристъп на умопомрачение, и човека. След това си дело татко се уморил, а после, след има-няма десет века, зверски му доскучало. Хората имали неприятния навик да умират, докато се завъртиш около тях, затова той си създал другарка, богинята Рехея, моята майка. Двамата с Рехея имали общо седем деца, първото от които съм аз, Танар. Всеки от нас владееел някаква стихия, като моята е огънят, поради което и свещеното ми животно е драконът. Яко, нали?

Отглеждането ни траело няколкостотин години – боговете растем бавно! – а след него Зерос и Рехея били толкова изморени, че напуснали нашето ниво на същест-

вубание и отишли някъде по-нависоко, където явно могат да ходят само върховните богове, тъй като аз бях обречен да си стоя на Лекдария, света, създаден от баща ми. Сам с противното си семейство, трима братя и три сестри, кой от кой по-досадни и натрапливи. Хайфо например е бог на земята, трудолюбив, добродушен и толкова глупав, че ти се приисква да се самоубиеш, докато го слушаш, а един безсмъртен трябва много да се е напатил, за да стигне дотам. Вианна е богиня на водата и както може би се досещате, аз я мразя. Сестра ни Виелла е повелителка на лега и живее на север. Веднъж ѝ отидох на гости и щях да стана на шушулка. Неприятна история. Трина е господарка на въздуха и може би затова главата ѝ е напълно празна, защото вероятно в нея има само въздух или поне така изглежда, когато опитвам да говоря с нея. Дреймо е бог на металите, повелител на оръжията и много изкусен боец. Още от малък той обичаше да ме тормози и да ми оспорва първенството, полагащо ми се по линия на това, че съм първороден син на Зерос и Рехея. Леймар пък е бог, покровител на духа, нещо, което ми се струва напълно безсмислено и вероятно - несъществуващо. От него започнаха големите ми проблеми.

Виждате ли, преди да се възвисият на нивото, което е отвъд дори върховете на планината Орикс, която населяваме, Зерос и Рехея заведоха на всеки от нас по една гържава с човеци, които да покровителстваме, но пропуснаха да съобщят, че аз трябва да царувам в отсъствието на баща си. Смятах, че това се подразбира, но другите богове не го приеха добре. Казано накратко, Дреймо и Вианна ме изхвърлиха от Орикс и ме запратаха да живея в храма си, издигнат от обитателите на гържавата Ксерекс, която трябваше да закрилям. Аз не исках много да се занимавам със закрила, но се почувствах силно оскърбен и затова реших да си отмъстя жестоко. Огънят има една

особеност, а именно, че поглъща. Широко разпространена заблуда е, че водата може да го победи. Всъщност, ако е достатъчно горещ, огънят просто я изпарява, а докато се разширява, става все по-силен. Затова аз вдъхнах гняв в сърцата на ксерексите, които започнаха да се плодят, множат и да завладяват всички останали народи на Лекгария. Червените знамена с моя лик покриваха половината континент, когато Леймар слезе, за да ми вдъхне, както се изрази той, вразумление. Той каза, че не съм се държал пристойно за един бог, че не съм уважавал братята и сестрите си – братята и сестрите ми, които отхвърлиха моето законно право да ги управлявам, представете си! – и че съм тормозил както техните народи, така и своя собствен, на който, видите ли, не съм позволявал да развива дивотии като наука и изкуство, в името на това да завладява всички земи около себе си. Нейсе, скарахме се и започнахме да си крещим. Всъщност, аз започнах да му крещя, а той ме гледаше благо, но заръчах на моите жреци да напишат друго в свещената ми книга, като се явих на техния върховен предводител и мой най-личен слуга Ахназар. Но... да не се отплесвам. Накрая изпуснах нервите си, извадих назъбения си меч и наръгах Леймар. Оказа се, че това е груба грешка, тъй като когато изтеглих меча си, кръвта на обчедушния ми брат ме заля като горещо олио и изкриви прекрасните ми някога черти, докато не заприличах на суроватка в лицето. Оттогава нося шлем с метален череп на лицето. Повярвайте, това изглежда по-добре от реалната ми физиономия днес. Язык ми за хубостта отпреди това.

И не, не съм суетен. Как ви хрумна?

Така или иначе, моите братя и сестри вместо да приемат смирено наказанието, което въздадох на Леймар, се изпълниха с безсмислено ожесточение срещу моята личност и ми погодиха друг номер. Останалите петима бо-

гове се събраха и изрекоха Пророчество! Това е най-подлото нещо, което боговете могат да направят: да опитат да насочат бъдещето в желана от тях посока. Разбира се, аз изрекох друго Пророчество, но съгласете се, че пет на един не е добро съотношение. След това боговете създадоха безсмъртна магьосница, Шалиен, Щерката на боговете, като плюха в един казан. Според мен това е лош начин да се появиш на бял свят, но Шалиен се оказа изненадващо ефективен противник и започна да обединява народите на Лекдария срещу мен за последна битка. Аз, естествено, бях възмутен от това и насъсках ксерексите да завладеят света. Почти всички земи паднаха под властта ми, ала накрая Шалиен укрепи обединението срещу мен в крепостта на Дреймо и там, благословена от него и Вианна, ме наръга с копие в гърдите.

И да, знам, сега ще се подигравате, че съм бил победен от момиче. Но това не е вярно! Не водната магия на Шалиен угаси пламъците ми, карайки ме да се давя във вода, избликнала от дробовете ми. Не копие, изковано от Дреймо, промуши гърдата и спря гъха ми. Това стори Пророчеството на моите вероломни братя и сестри.

Ако бях смъртен, този сблъсък щеше да означава, че съм умрял, ала аз само се проснах възник и потънах във вековен сън, а моят най-верен слуга Ахназар ме измъкна от бойното поле и ме скри на тайно място, където ще се въздигна в последните времена, за да покоря света и да стана единствен негов бог веднъж и завинаги!

Или поне такъв беше планът. Реалността, както става винаги, протече по друг начин.